

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 967/2024
30.10.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић и Ирене Вуковић, чланова већа, у парничном поступку тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Јовановић адвокат из ..., против туженог ПД „Б2 ХОЛДИНГ КАПИТАЛ“ ДОО Београд, Нови Београд, ради недозвољености извршења, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против решења Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2182/23 од 14.09.2023. године, у седници одржаној 30.10.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиље изјављена против решења Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2182/23 од 14.09.2023. године.

Образложење

Решењем Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2182/23 од 14.09.2023. године, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђено решење Вишег суда у Крушевцу П 38/23 од 30.06.2023. године којим је одбачена тужба тужиље поднета 07.10.2022. године против туженог ради недозвољености извршења одређеног решењем о извршењу Основног суда у Крушевцу Ии 14132/21 од 08.12.2021. године, као недозвољена.

Против правноснажног решења донетог у другом степену тужиља је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану одлуку у смислу члана 408. у вези члана 420. ст. 1, 2. и 6. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23) а све у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 10/23), и оценио да је ревизија тужиље дозвољена али да није основна.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Наводи ревизије којим се указује на учињену битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП нису разлог из кога се сходно члану 407. став 1 ЗПП ревизија може изјавити због чега нису били предмет оцене ревизијског суда.

Према стању у списима, поднетом тужбом тужила је захтевала да се утврди недозвољеност извршења које је одређено решењем о извршењу Основног суда у Крушевцу Ии 14132/21 од 08.12.2021. године ради наплате потраживања из решења истог суда И 7528/10 од 05.02.2010. године које извршење спроводи јавни извршитељ у предмету Ии 596/21. Разлоге из кога побија дозвољеност наведеног извршења тичу се недостављања решења о извршењу Ии 14132/21 од 08.12.2021. године извршном дужнику, овде тужили због чега извршни дужник није могао да искористи право да изјави жалбу против тог решења образлажући надаље да се поводом истог новчаног потраживања и његове принудне наплате води поступак у Вишем суду у Крушевцу у предмету П 35/21 због чега одређено извршење није дозвољено.

На основу оваквог стања у списима нижестепени судови су оценили да је тужба недозвољена, с обзиром да се оваква правна заштита пред парничним судом може тражити само за случај да је претходно изјављена жалба у извршном поступку, што је у конкретном изостало, па су применом члана 81. Закона о извршењу и обезбеђењу („Службени гласник РС“ број 106/15 ... 10/23) одбацили тужбу.

Врховни суд сматра да су нижестепени судови правилно применили материјално право када су тужбу ради утврђивања недозвољености извршења одбацили као недозвољену.

Наиме одредбом члана 81. Закона о извршењу и обезбеђењу (ЗИО) („Службени гласник РС“, бр. 106/15 ... 10/23) прописано је да ако се решење о одбијању жалбе заснива на чињеницама које су међу странкама спорне и које се односе на само потраживање, извршни дужник може у року од 30 дана од дана достављања решења о одбијању жалбе да покрене парнични поступак за утврђивање недозвољености извршења. Из ове законске одредбе произилази да се тужба ради утврђења недозвољености извршења може поднети суду само у случају да је претходно извршни дужник изјавио жалбу против решења о извршењу, да је она одбијена и да се решење о одбијању жалбе заснива на чињеницама које су међу странкама спорне и које се односе на само потраживање. То даље значи да су процесне претпоставке за дозвољеност тужбе за утврђење недозвољености извршења да је извршни дужник против решења о извршењу поднео жалбу која је одбијена и да се решење о одбијању жалбе заснива на чињеницама које су међу странкама спорне и односе се на само потраживање. Како тужила као извршни дужник против решења о извршењу Основног суда у Крушевцу Ии 14132/21 од 08.12.2021. године није изјавила жалбу, то не постоје законске претпоставке за подношење тужбе ради утврђења недозвољености извршења што чини поднету тужбу недозвољеном како то правилно закључују нижестепени судови.

Наводи ревизије да изостанак достављања решења о извршењу чини њену тужбу дозвољеном без основа су. Наиме, према одредби члана 73. ЗИО извршни дужник може да побија жалбом решење о извршењу, а према одредби члана 77а. истог закона првостепени суд, за случај да оцени да је жалба извршног дужника основана, може усвојити жалбу а у супротном списе ће ради одлучивања о жалби извршног дужника доставити другостепеном суду који ће према одредби члана 78. истог закона одлучити о жалби извршног дужника. Из ових одредби произилази да је Законом о извршењу и обезбеђењу прописана двостепеност у поступку одлучивања о дозволи извршења тако што одлуку о предлогу доноси првостепени суд, а о жалби изјављеној против тог решења првостепени суд (за случај очигледне основаности жалбе), односно

другостепени суд. Правилна примена наведених законских одредби и одредбе члана 81. ЗИО подразумева да пре подношења тужбе ради утврђења недозвољености извршења извршни дужник мора претходно да искористи право на правни лек (жалбу као редовно правно средство) због чега предмет захтева пред судом у парничном поступку не може бити само првостепено решење већ и одлука о жалби извршног дужника. Како је у конкретном предвиђено двостепено одлучивање о извршењу то предмет тужбеног захтева у судском спору у циљу заштите повређеног права мора бити одлука донета поводом жалбе против решења о извршењу. Имајући у виду да тужила није поступила на овај начин обзиром да није изјавила жалбу већ да тужбом побија само првостепено решење о извршењу које не може бити предмет самосталног преиспитивања у парничном поступку ради оцене дозвољености извршења, то, супротно наводима ревизије, нижестепени судови су правилном применом материјалног права тужбу тужиле одбацили.

Позивање ревидента на повреду члана 32. Устава РС и права на правично суђење, без основа је код чињенице да тужила као извршни дужник није искористила право на подношење правног лека у извршном поступку у ком правном леку би могла истицати све околности од значаја за благовременост жалбе и уручења решења о извршењу, а које чињенице без основа истиче у овом поступку.

Са свих наведених разлога, ревизија тужиле је одбијена и на основу члана 414. ЗПП, одлучено као у изреци.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић